

Ki vagy?

Nagyon keményen dolgoztam magamon. A terapeutám által irányítva és a saját vágyam által bátorítva, hogy felfedezzek mindent a személyiségemből a szabadidő nagy részét az életem dolgairól, a jelenlegi és régi érzéseimről és az emlékeimről meditálva töltöttem. És arról, hogyan tanultam meg Jorgétól a „tudatosítás”-t, ami egyre meglepőbb lett.

De nem volt minden rózsaszín. Néhány gondolat az elmémbe és főleg néhány érzés, amelyek túlszordultak bennem, szomorúvá tettek és összetörtek.

Így mentem el a rendelőbe azon a napon, amikor Jorge felolvasta nekem Giovanni Papini „Ki vagy?” c. történetének az általa átírt változatát.

Akkor éppen az emberekre panaszkodtam. Nem tudom, mi történt, de úgy tűnt, hogy a többi ember megbízhatatlan. Nem tudtam, hogy én vagyok-e az, aki mindig rosszul választ társakat, vagy az emberek mások, mint amire számítok...

Mindig megleptek azok az ügyek, amikor vártam valakit és az nem jött, vagy lemondta az utolsó pillanatban a programot, azzal, hogy valamit nem látott előre. Sokszor vártam végeérhetetlenül a megbeszélt találkahelyen a barátaimat, akik mindenféle különösebb ok nélkül nem érkeztek meg a megbeszélt órában.... És ez a történet, amit a terapeutám felolvasott nekem:

Azon a napon Sinclair 7-kor kelt, mint mindig. Ahogy mindig is szokta, bebújt a papucsába, elment a fürdőszobába, lezuhanyozott, megborotválkozott és beillatosította magát. Felvett egy eléggé divatos ruhát, ahogy az a szokása volt és lement a bejárathoz, hogy megnézze a leveleit. Ott szembesült a nap első meglepetésével: nem voltak levelek!

Az utóbbi években a levelezése egyre nőtt és a világgal fenntartott kapcsolata fontos részét képezte. A hírek hiánya miatt kissé rosszkedvűen fogyasztotta el a szokásos, tejből és gabonapehelyből álló reggelijét (ahogy azt az orvosok tanácsolják), és kilépett az utcára.

Minden olyan volt, mint mindig: ugyanazok a járművek közlekedtek ugyanazokon az utcákon és okoztak ugyanolyan zajokat a városban, és ez ugyanúgy zavarta, mint máskor. A téren átkelve csaknem beleütközött Exer professzorba, egy régi ismerősébe, akivel hosszú órákon keresztül szokott haszontalan metafizikai kérdésekről csevegni. Intett neki, de úgy tűnt, a professzor nem ismeri fel. Nevén szólította a professzort, de az már eltávolodott tőle, és Sinclair úgy gondolta, hogy nem hallotta meg őt.

A nap rosszul kezdődött és egyre rosszabbul folytatódott: unalom ülte meg a lelkét.

Elhatározta, hogy hazamegy az olvasmányaihoz és a kutatásához, és hogy várja a postát, ami biztosan bővebben fog érkezni, azért, hogy kompenzálja a mai meg nem érkezett leveleket.

Ezen az estén nem aludt jól és nagyon korán ébredt. Lement és miközben reggelizett, kémlelni kezdte az ablakból, hogy jön-e a postás. Végre meglátta bekanyarodni a sarkon és a szíve ugrott egyet. A postás azonban a szemben lévő házhoz ment és nem állt meg nála. Sinclair kiment és megkérdezte a postást, hogy valóban nem jött levele. A postás megerősítette, hogy semmi nincs a táskájában erre a címre, és hogy a postások nem sztrájkolnak és a városi levél továbbításban sincsenek problémák.

Ez felzaklatta és még inkább aggódni kezdett.

Valami történt és neki ki kell derítenie, hogy mi az. Keresett egy zakót és elindult Mario barátjához. Alighogy megérkezett, kérte, hogy a lakáj jelentse be és a szalonban várt a barátjára, aki hamarosan meg is jelent. Sinclair kitért karokkal fogadta a házigazdát, de az a következő kérdéssel válaszolt:

– Bocsánat uram, ismerjük egymást?

Sinclair azt hitte, hogy ez valami vicc, és erősködött, hogy a házigazda hívja meg egy italra. Ez gyászos eredménnyel járt: a házigazda hívta a lakáját és kidobta vele az idegent. Sinclair ebben a helyzetben elvesztette az önuralmát, kiabálni és erőszakoskodni kezdett, mire a tagbaszakadt lakáj erőszakkal fenyegette és kidobta.... Hazament, közben találkozott szomszédokkal, akik nem ismerték meg vagy úgy viselkedtek vele, mintha

idegen lenne.

Egy gondolat hatalmasodott el rajta: összeesküvést szőnek ellene. Elkövetett valami különös hibát a társadalom ellen, ezért most a társadalom elutasítja őt, pedig pár órája még nagyra tartotta. Azonban bármennyit is gondolkozott, nem tudott visszaemlékezni semmi olyanra, ami támadásnak tűnhetett volna, főleg nem olyasmire, ami az egész várost érintené.

Még két napig otthon maradt, várta a postást, aki nem jött, vagy látogatókat a barátai közül, akik a távolmaradása miatt csodálkozva meglátogatják, de azok sem jöttek. Senki sem nyitotta rá az ajtót. A takarítónő sem jött és nem is értesítette erről, és a telefon is elromlott.

Az ötödik este egy pohárkával többet ivott a kelleténél, hogy összeszedje a bátorságát és elhatározta, hogy elmegy a bárba meginni egy pohárkával, oda, ahol a barátaival szokott találkozni, és ahol meg szokták beszélni a hétköznapi hülyeségeket. Amint belépett, meglátta őket a szokott sarokasztalnál. A kövér Hans ugyanazt a régi viccet mesélte, mint mindig és mindannyian jól érezték magukat, ahogy az lenni szokott. Sinclair odahúzott egy széket és leült. Hirtelen csönd támadt, amely a nem kívánt vendégnek szólt. Sinclair nem bírta tovább:

- Megtudhatom, hogy mi bajotok van velem? Ha csináltam valamit, ami zavar titeket, mondjátok meg és legyen vége, de ne csináljátok velem ezt, mert megőrülök...

A többiek szórakozva és dühösen néztek egymásra. Egyikőjük az ujjával mutatta a halántékán, hogy ez megőrült. Sinclair újra magyarázatot kért, utána könyörgött és végül a földre esve esedezett, hogy magyarázzák meg neki, miért csinálják ezt vele.

Csak egyikőjük méltatta válaszra:

- Uram, senki sem ismeri önt közülünk, így semmit sem véthetett ellenünk. Még azt sem tudjuk, ki ön....

Könnyek fakadtak a szeméből, kiment a bárból, majd hazavonszolta magát. Mindkét lába mázsás súlynak tűnt.

A szobájában az ágyra vetette magát. Nem tudta, hogyan és miért, de ismeretlen lett, idegen. Már nem létezett a levelezőtársai noteszában, sem az ismerősei emlékeiben és még kevésbe a barátai szeretetében. Mint egy kalapácsütés jelent meg a gondolatai között a kérdés, melyet a többiek tettek fel neki hogy, akkor ő maga ki is valójában?

Tud rendszeren válaszolni erre a kérdésre? Tudta a nevét, a lakhelyét, az ingméretét, az igazolványszámát és még néhány adatot, amelyek mások számára őt definiálják. De ezeken kívül, ki ő, igazán, belsőleg és mélyen? Az az ízlés és az a viselkedés, azok a hajlamok és gondolatok valóban az övéi? Vagy mint annyi más dolog, csak egy próbálkozás arra, hogy ne okozzon csalódást másoknak, akik azt várják, hogy az legyen, aki volt? Valami világossá vált: egy ismeretlen megszabadul attól, hogy egy meghatározott módon kelljen viselkednie. Bárki is legyen ő, ez semmit nem változtat a többiek válaszában. Sok nap után először talált valami megnyugtatót. Olyan helyzetbe került, amely lehetővé tette, hogy ne keresse a többiek elismerését.

Mélyet lélegzett és úgy újdonságként érezte a levegőt a tüdejében. Észrevette a vért, ami az ereiben kering, hallotta a szívdobbanását és meglepődött, hogy NEM REMEG. Most, hogy végre tudja, hogy egyedül van, ahogy mindig is volt, most, hogy tudja, hogy csak saját magára számíthat, most...sírhat vagy nevet, de saját magáért és nem másokért.

Most végre megtudta, hogy A SAJÁT LÉTEZÉSE NEM FÜGG MÁSOKTÓL. Felfedezte, hogy egyedül kellett maradnia ahhoz, hogy megtalálja saját magát....

Mélyen és nyugodtan aludt és szépeket álmodott. 10-kor kelt, és felfedezte, hogy egy napsugár ekkor tűz be az ablakon keresztül és csodás fénybe vonja a szobát. Fürdés nélkül ment le a lépcsőn, egy dalt dúdolva, amit még sosem hallott, és az ajtaja alatt egy csomó neki szóló levelet talált.

A takarítónő a konyhában volt és úgy üdvözölte, mintha mi sem történt volna. És

este, a bárban, úgy tűnt, hogy senki sem emlékszik arra a szörnyű és örült éjszakára. Legalábbis senki sem tett megjegyzést erre vonatkozóan.

Minden visszatért a normális kerékvágásba.

Kivéve őt, szerencsére, őt, akinek már soha sem kell másoknak könyörögnie, hogy nézzenek rá, azért, hogy megtudja, ki is őnmaga. Ő, akinek soha többé nem kell a környezetét megkérnie, hogy definiálja őt. Ő, akinek sohasem kell már félnie a visszautasítástól. Vagyis ő már sosem fogja elfelejteni, ki is valójában.

Ez a meséd, Damián – folytatta a doki. Amikor nem veszed észre, hogy függsz mások tekintetétől, remegve élsz, attól félve, hogy a többiek magadra hagynak, mert ettől megtanultál félni.

És annak az ára, hogy ne félj, a szabályok betartása, vagyis ugyanolyannak kell lenned, mint a többiek. A többiek, akik annyira szeretnek minket, nyomást gyakorolnak ránk, hogy milyenek legyünk, mit csináljunk és mit gondoljunk.

Ha Papini főszereplőjének a szerencséje ér és a világ egyszer csak hátat fordít neked, nincs más megoldás, mint hogy észrevedd, milyen meddő is a harcod.

De ha nem így történik, ha „balszerencés” vagy, mert elfogadnak és hízelegnek neked, akkor elhagy a szabadságtudatod, és el kell döntened, hogy tisztelet vagy magány. Csapdába kerülsz aközött, akinek lenned kell és aközött, hogy ne legyél semmi senki másnak. És ettől fogva, már lehetsz, de csak, csak és kizárólag saját magadnak valaki.